תלמוד ירושלמי · מפרשים · חידושי חתם סופר על תלמוד ירושלמי · סדר מועד

חידושי חתם סופר על תלמוד ירושלמי יומא

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

חידושי חתם סופר על תלמוד ירושלמי יומא

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/חידושי-חתם-סופר-על-תלמוד-ירושלמי-יומא/
הקובץ נוצר ב־20 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611162349 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק ג 4
הלכה א 4
הלכה ג 4
הלכה ה 4
הלכה ז 4
פרק ז 5
הלכה ג 5

פרק ג

הלכה א

רבי מטלטל על פום נשייא נ"ב עיין בתוס' יבמות ס"ח ע"א סוף ד"ה רישא ובריש גיטין בתוס' ד"ה וספרה לה ובמהרש"א שם:

הלכה ג

כיני מתני' לא היה אדם נכנס לעזרה ולעבודה וכו'. נ"ב ולפע"ד דפשיטא ליה להירושלמי דלעבודה לאו דוקא. ה"ה כל הנכנס לעזרה כדקיי"ל וא"כ מ"ט קתני לעבודה ולא ס"ל כהלחם שמים במס' יומא דגם בקדש היה ראוי לטבול דאע"ג דאסור לכנס לעזרה קודם טבילה היינו בעזרה הראויה לעבודה אבל על גג בית הפרוה נהי דהיה קודש מ"מ עולין לה במקום שאינו ראויה לעבודה ע"ש אלא כל מקום מקודש לא יכנס בלא טבילה וא"כ מ"ט תנינו לעבודה ע"כ מגיה מתניתין דצ"ל ולעבודה וא"ו המחלקת וזו ואצ"ל זו קתני לא לעזרה ולא לעבודה עד שיטבול ואפשר כשטבל לעזרה שלא ע"מ עבודה ושוב נמלך לעבודה צריך לחזור ולטבול ככה"ג ביה"כ כשמשנה מקודש לקודש:

הלכה ה

שלא יהו אומרים ראינו כה"ג טובל במים שאובין ביוה"כ. נ"ב נלע"ד היינו כשיראו במדורת המוקד מחממים כמה קומקומים לצורך טבילה יאמרו שטובל בשאובין אבל גוף השפיכה לתוך המקוה אין מקום לטעות שהרי רואה המקוה המחוברת לעין עיטם וממשיכים המים לתוכה ע"י צינורות מכלים הנקוביה כמו שאנו עושים בכל מקוואות מים חמין שלנו רק עיקר הוא ההכנה בחימום מים בכלים גדולים ורבים לא ידעו ולא יבינו איך ימשיכו מים הללו לתוך המקוה ויסברו שטובל בשאובין הללו, אבל אם היה אפשר דסמוך למקוה וסמוך לטבילה היו מחממין ושופכין לתוך המקוה לא היה מקום לטעות:

הלכה ז

ומאז דרגיל ליה לא יכול מיכול מבר נש כלום. נ"ב עיין תוס' רי"ד קדושין דף ע"ח ע"א ובשו"ת ח"ס או"ח סימן קצ"ח ובחידושי ח"ס חולין דף ע"ב ד"ה רצונך:

פרק ז

הלכה ג

והא לית טי"ת בשבעים כל אלה שבטי ישראל חקוק עליהם. וברמב"ם פ"ט מכלי מקדש ה"ז על אבני החושן כ' שבטי יה. וכתב שם הכ"מ דהוא נגד ש"ס בבלי ס"פ בא לו דאמרי' שבטי ישורון כתוב שם. ונגד ירושלמי שבטי ישראל אלא הרמב"ם ס"ל אין קפידא ע"כ כ' שבטי יה שהוא עדות לישראל שהם כשרים ע"ש והתי' יותר תמוה מן הקושיא כמובן. ונלע"ד כיון דע"כ כ' שבטי להשלים אות ט' א"כ לכאורה כ' כל אלה שבטי ישראל לשון הקרא משא"כ שבטי ישירון שלא נמצא בשום פסוק. אך מסתמא קבלה היתה בידי חכמי תלמודנו שכך היה כחוב. ע"כ מסברא אומר אני כיון דשם ישראל הוא כשצריכים סעד לתומכם לעבודת ה' ולהישר דרכיהם נקראו ישראל ישראל וכשנתעלו קראום הקב"ה בסוף התורה אין כאל ישורון שהם ישרים מעליהם בלי סעד והוא חשוב יותר מישראל. ואמר בפ' האזינו ע"ד הפלגה וישמן ישורון ויבעט אותם שעלו בתחלה למדרגת ישורון שוב ע"י שומן בעטו. ע"כ היה קבלה בידם שבחשן של אהרן הכהן בדור המדבר נכתב שבטי ישורון שמם החשוב להעלות לזכרון. אך אח"כ כשנתקלקלו הדורות אם אז הוצרכו לאבני חושן חדשים ומכ"ש בבית שני לא היו כותבים ישורון אלא לשון הקרא כל אלה שבטי ישראל ונמצא בבלי וירושלמי לא פליגו אלו ואלו דא"ח. וס"ל לרמב"ם כל זה אם אין צריכים עדות שהם כולם בני אל חי בני אבותם אבל אם צריכים עדות כמו שהוצרכו כשערערו או"ה לומר בגופם שלטו במצרים בנשותיהם לא כש"כ והוצרך הקב"ה לכתוב בתורה הראובני החנוכי להעיד שם יה על יוצאי מצרים א"כ ה"נ בבית שני דכתיב נשים בציון עינו בתולות בערי יהודה ובש"ס בבלי ספ"ק דיבמות שקיל וטרי טיבא בספק הלז. אלא דמסקינן דלא כר' יוחנן שם אלא גמירי דבנתא דההוא דרא אצטרויי אצטרי פי' נעקרו. ולא קבלו זרע ולא נתעברו כלל ע"ד נס ונ"ל על זה העידו לנו נביאים האחרונים שהיו בבנין בית שני וראוי ונכון לכתוב עדותו על אבני חושן לזכרון לפני ה' שבטי יה ששמו מעיד עליהם. והירושלמי לא ס"ל כמסקנא דפ"ק דיבמות אלא כר' יוחנן שם ע"כ כ' שבטי ישראל מבלי עדות שם יה ית"ש. ורמב"ם כתב כהלכה: